

JOSEP DURAN VIÑAMATA: UNA SENTIDA PARTENÇA

El passat dia 10 de maig morí el Sr. Josep Duran i Viñamata, als 75 anys d'edat. Reconec que això tal i com ho escric pot tenir poca o quasi nul·la importància. Es un fet que cada dia es repeteix i seguirà essent així fins a la fi. Però per a mi, i estic segur que per a molts altres veïns del poble és quelcom més que una notícia freda i quotidiana a tot el món. I ho és perquè el Sr. Duran era una persona prou coneguda i estimada com per aplegar a molta, moltíssima gent el dia del seu funeral, gent que l'estimava i volia acomiadar-lo cristianament, tal com ell havia viscut sempre.

La meua coneixença del Sr. Duran data de quan vaig tenir la sort d'ésser rebut a casa seva amb motiu de celebrar-se les seves noces d'or el 18 d'agost de l'any passat, noces que degut a la vistositat del carruatge que els conduí a església despertaren la curiositat de tot el poble i sobretot la meua, que vaig voler tenir una entrevista amb aquell felicitat matrimoni.

Tot i ésser un desconegut per a ells, em reberen afectuosament a casa seva i estiguéren parlant durant més d'una hora en que em contaren moltes coses de la seva vida i que vaig publicar a "Plaça Gran". Des d'aquells dia em vaig considerar un amic dels Duran, i sempre que ens trobàvem feiem una petita xerrada, que cada vegada més em demostrava la seva senzillesa i bondat. Potser és per això que la seva mort m'ha dolgut més encara, tot i la meua seguretat de que ell ja ha arribat a port, com diu el seu recordatori, on ens espera, i m'ha mogut a voler retre-li el meu petit homenatge i record. Ja el mateix dia del seu funeral, només arribat a casa, em vaig dir que volia fer un senzill però sentit escrit de la seva partença, i vaig parlar primer amb el seu fill Miquel i després amb la seva senyora Francesca Cuquet, la seva vídua que molt amablement acceptarem la meua visita i proposta de saber coses d'ell. Com sigui que de la vida de jove, abans de casar-se amb la senyora Francesca en vaig parlar bastament en l'article que he esmentat de les seves noces d'or, em limitaré a fer un petit esbós biogràfic del Sr. Duran. Nasqué a La Roca el 28 de desembre del 1910, essent els seus pares Sr. Pere Duran, fill també de La Roca i la Sra. Maria Viñamata, natural de Orrius. Aquí ja hi he vist una curiosa coincidència, ja que el Sr. Josep Duran també era nascut a La Roca i la seva esposa, la senyora Francesca Cuquet a Orrius, o sigui que es repetia el cas dels seus pares,

s'entroncava el fill de La Roca amb una filla de Orrius.

El Sr. Duran va treballar al camp fins el 1969 en que es va dedicar al transport del bestiar. Parlant amb la seva vídua però, he pogut saber alguns detalls que palesen la seva ja innata intenció del transport, doncs quan treballava la terra, dos cops per setmana anava a Barcelona amb una moto arrossegant un remolc ple de de verdures que portava a vendre al Born de Barcelona, fins que a l'any 1960 es decidí a comprar un vell camió i dedicar-se al transport de bestiar tasca que anà ampliant fins arribar a posseir quatre camions tots ells dedicats a la mateixa feina juntament amb els seus tres fills. Aquesta tasca la portà a terme durant 25 anys en que decidí jubilar-se. Poc després, i creada ja l'Associació de Jubilats i Pensionistes de La Roca, hi ingressà, passant a ser-ne el seu primer President.

Era un home bondadós i sentia una gran devoció per la Verge Maria, sobretot per la Moreneta i visitava quan menys un cop cada any i també de la Mare de Déu de Lourdes on anava a venerar la quasi cada any també i -ens explica la senyora Cuquet- es passava hores senceres pregant a la cova on es venera

la seva imatge. Aquest perenigratge a Lourdes s'inicià ja l'any 1958 en què amb nou matrimonis més i mossèn d'Orrius anaren en moto al Santuari de Lourdes -ens segueix explicant la senyora Francesca- En aquest primer viatge ens acompanyava un autocar en el que viatjaven algunes de les mullers de la resta de matrimonis i el menjar que duïem. Ja des d'aquell any puc dir que gairebé tots els anys hi hem anat. I com ja t'he dit abans, mentre jo i la resta dels que hi anàvem passejàvem visitant l'indret o anàvem a la processó, ell romania venerant i suposo que pregant a la Verge, n'era un gran devot, quasi tant com de la Verge de Montserrat, per la que sentia i manifestava una gran devoció.

Seguirem durant més d'una hora parlant emocionadament amb la senyora Francesca, tot ensenyant-me un munt de fotografies que em mostrà d'aquestes anades a Lourdes, i d'altres fets que visqueren plegats. Veritablement, m'explicà la senyora Cuquet, el Sr. Duran fou un home bo, molt bo -em recalca- que estimava a tothom i era molt volgut pels qui tractaven, i d'això en puc donar testimoni, ja que sempre que vaig poder parlar amb ell vaig poder copsar la seva senzillesa i amabilitat, malgrat el poc temps de tracte que amb ell he pogut tenir. Sincerament he de manifestar com m'ha dolgut la seva partença, i com admiro l'enteresa i serenor d'esperit de la seva vídua, la senyora Francesca, a qui agraeixo de cor la seva amabilitat en rebre'm i totes les coses que m'ha explicat ajudant-me a fer aquest humil esboç per poder oferir aquest petit però sincer homenatge a un home bo del nostre poble. Déu faci que ens puguem retrobar i que puguem arribar a port on ell ja ha arribat, passant-nos davant.

Juli G. Valls

El proper dia 15 de juny a les 10 de la nit a la placeta amb la Cobla Costa Daurada gran ballada. Així mateix donarem per finalitzats els cursets de sardanes amb una petita festa per tots.

Us hi esperem ...